

Cư sĩ Liên Hoa

- Kính tặng tất cả mọi người nhân Mùa Báo Hiếu.
- Thương tặng hai con với diễm phúc còn Mẹ.....

Trước bàn thờ Tổ Tiên, tôi đứng yên lặng thật lâu, để quán chiếu, để đi sâu vào đời sống của hiện tại và từ đó, nhìn lại quá khứ của nhiều thế hệ ông bà, cha mẹ nhiều đời trải dài xuống, cho đến hôm nay. Trong lòng nao nao, nhiều cảm khái, xúc động. Thật sự, có được thân người rất là khó và tự nhiên, lại nghĩ nhiều đến công ơn sinh thành, dưỡng dục cưu mang của cha mẹ...

*Công dưỡng dục thâm ân dốc trả
Nghĩa sanh thành, đạo cả mong đền.....*

Ngoài trời đang có những cơn mưa đổ về, tràn lan, tầm tã, tạo cho cả bầu trời khoác áo u tịch, thừa ứ nước. Không gian như rộng lớn hơn, có chiều sâu thẳm, những hình ảnh này mang dáng dấp như chiều sâu đại dương của tấm lòng các bà Mẹ.

Mỗi năm khi mùa Vu Lan trở về, hình như đều có những cơn mưa lê thê, rộn ràng như thế. Những cơn mưa nặng hạt hay như những cơn mưa rào, thoáng qua trên bầu trời- có phải chăng là những giọt nước mắt hạnh phúc hay buồn đau vì con do tình yêu của Mẹ.

Ồi những bà Tiên đã làm nên chùm ảnh tuyệt đẹp, như bóng mát che phủ cho cuộc đời, nay ở đâu ?

Ngày xưa, lúc còn bé, chúng ta thường được nghe kể chuyện cổ tích và nói đến những bà Tiên. Một bà Tiên thật đẹp, thật dịu hiền. Bà Tiên đầy quyền phép, hay cứu giúp hoặc che chở, chia sẻ, an ủi và chuyển đổi khổ đau của những người khốn khổ và bà có mặt ở mọi nơi, khi thấy có người đau khổ, bất hạnh cần giúp.

Chúng ta đem lòng ngưỡng mộ, khâm phục, ao ước có ngày mình sẽ gặp được bà Tiên để xem hình dáng, nét dịu hiền, tấm lòng thương yêu con người của bà như thế nào? Và sự ao ước này nối tiếp với sự chờ mong khác; tại sao mình không thể nào gặp được bà Tiên? Bà ở nơi đâu? Bà là người thật hay chỉ là một mơ ước, một giấc mơ trong tâm khi đời sống có quá nhiều nỗi bất hạnh...Nhưng chúng ta lại vô tình quên rằng mình đang rất hạnh phúc, rất đầy đủ, rất may mắn v.v...*vì đã bỏ quên người Mẹ đang sống, có thực- Một bà Tiên đẹp dịu*

hiền hơn tất cả, hơn cả những bà Tiên trên vũ trụ này và Mẹ đang có mặt, bên mình, cạnh sát mình với tất cả tấm lòng thương con vô bờ bến.

Nói đến Mẹ là nói đến tình thương, nói đến tấm lòng với tình yêu rộng lớn mà không có gì có thể so sánh được. Người ta thường nói tấm lòng thương con của Mẹ sâu như là đại dương, là biển rộng; nhưng chiều sâu của đại dương có thể đo được, vì là hiện tượng vật chất, còn tâm Mẹ là tấm lòng, là tình yêu, là tinh thần, là sự sống.

*Vũ trụ muôn màu, vực sâu không đáy
Tấm lòng mẹ cấy ngọt trái tim đời
Nếu một hôm nào, mẹ không còn nữa
Dòng sữa ngọt cạn khô nguồn đất sống
Người dù tài sắc, ôm đời viễn mộng
Trái tim không còn, trời đất còn không???.....
Minh Thanh*

Biết bao nhiêu lời ca tụng, tán dương. Biết bao nhiêu văn thơ đã viết, đã nói về tình Mẹ, nhưng đó chỉ là ngôn ngữ- *viết hay nói về lòng Mẹ*, chứ không phải là nội dung sống thực của tấm lòng của Mẹ.

Mỗi người chúng ta khi nói hay nghĩ đến tình Mẹ, thì từ trong ký ức biết bao nhiêu hình ảnh, thơ mộng, đầy ấp kỷ niệm tự nhiên xuất hiện, không cần phải suy nghĩ, gợi nhớ. Vì tuổi thơ của mỗi con người đều đầy ấp hình bóng thân thương, thiêng liêng này.

Năm ngoái, khi về thăm Mẹ đau nặng. Có nhiều lúc, ngồi bên người, nhìn tấm thân còm cõi của một bà cụ già, lòng se thắt lại. Vẫn biết cuộc đời là vô thường, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng thời gian đã làm thay đổi Mẹ nhiều đến như vậy. Tấm thân đó, ánh mắt, nụ cười, lời nói, tấm lòng đó ...tất cả như chứa một nội dung sâu thẳm của tấm lòng bà Mẹ. Một điều khó thể diễn tả bằng ngôn ngữ hay lời nói. Mẹ à! *Con thương Mẹ*- đó chỉ là lời nói tạm gọi được. Tôi muốn tiếp cận để sống lại...

" - Má còn nhớ câu hò ru con ngày xưa không? Sao trong tiềm thức con, nó cứ văng vẳng những tiếng hò, tiếng hát thật đẹp đó.....

- Má chịu thua rồi con ạ, không thể hát hò gì được. Má già quá rồi, sống được đến giờ đã là may. Nhìn đàn con má lớn lên, nên người, đó là hạnh phúc quá lớn mà trong cuộc đời má có được. Dù các con có như thế nào, có ở phương trời nào, có chức vụ gì trong xã hội hay không v.v.. cũng là con của ba má. Ngày xưa, má có thể để nhiều thời gian để ôm ấp, để hò những câu ca dao...để ru con ngủ....

*Gió mùa thu, mẹ ru con ngủ
Năm canh dài, thức đủ năm canh...*

*Ví dẫu, cầu ván đóng đinh
cầu tre lắc lẻo, gập ghềnh khó đi
Khó đi, mẹ dắt con đi
Con thi trường học, mẹ thi đường đời....*

Giờ thì chỉ còn đôi mắt mờ, bàn tay còm cõi, còn nhịp đập trái tim của bà Mẹ, đó là tiếng hò mà má theo các con đến trọn đời..."

Có những lời ru mà tôi đã nghe biết bao nhiêu lần, đơn giản, nhẹ nhàng, lập đi lập lại, nhưng ngọt lịm tình thương. Nay từ lời nói của Mẹ như mở toang vùng trời êm ấm đó, tuôn tràn một chất sữa ngọt, êm dịu, áp áp. Nước mắt tôi chảy dài theo câu nói của Mẹ. Đã lớn rồi và qua bao nhiêu là sóng gió cuộc đời, đã làm cho trái tim của tôi có vỏ bọc ngoài là cứng rắn, can đảm, tích cực, nên tôi không muốn khóc. Nhưng có gì đâu, đây là nước mắt của hạnh

phúc, nước mắt của người con biết mình còn Mẹ, đang hưởng thụ tấm lòng chân tình, thương yêu của bà Mẹ. Tôi muốn gục đầu vào lòng Mẹ để sống lại hương thơm, hơi ấm tình mẫu tử.

*Có một bà tiên,
Vui chơi trên thiên giới
một hôm vô tình để rớt trái tim
bà bỏ cuộc vui, đi xuống dương trần
đi tìm lại trái tim
để biến thành người mẹ hiền
đôi tay mẹ là bảo bọc ân cần
mẹ là dòng sông ngọt ngào, màu mỡ phù sa
mẹ là ruộng lúa vắt nguồn sữa mạch nha
là bóng mát che con khi nắng hạn
là trái tim nồng chia sẻ, ôm ấp đời con
để rồi trần gian là quê của mẹ
mẹ quên lối đi về
vì đàn con mẹ,
vì trái tim của mẹ, còn ở nơi đây....*
Minh Thanh

Trái tim mang dấu ấn kỳ diệu, bởi vì trong trái tim là máu, là thịt, là dòng sữa ngọt ngào, Mẹ đã chia sẻ cho con, còn ghi khắc những tình cảm cao thượng : nhân nại, thương yêu, đùm bọc, tha thứ, chở che, bao dung....

Phải là trái tim với nhịp đập của bà Mẹ đối với những đứa con, nên bà đi tìm, tìm trái tim, tìm và bảo vệ, trân quý vì đó là sự sống của con bà, của bà. Trên đường đời của mỗi người con, khi thất bại, khi đau khổ, khi cô đơn...chúng ta mới nghĩ đến Mẹ để cầu cứu, để che chở, chia sẻ...tình yêu Mẹ đối với con vẫn không hề suy giảm, dù đứa con của mình như thế nào.

Nói đến Mẹ là nói đến đủ điều, nói đến tình thương yêu, và nói bao nhiêu cũng không đủ, bởi vì đời sống của Mẹ cho nhiều hơn nhận, và khi nhận là nhận những sự thiệt thòi vì chồng vì con.

« Thưở nhỏ, xa xưa quá, lúc đó vào khoảng 5-6 tuổi, tôi bị sốt nặng do lòng bàn tay bị mụn đinh, sưng búp, lớn gấp đôi lúc thường. Mủ mưng nhiều, đau không chịu được. Tôi nhớ lúc đó mình đã khóc, kêu rên và sau đó mê sảng. Đau quá thì làm sao cười vui được. Khi giật mình tỉnh dậy, tôi biết mình đang trong nhà thương. Bàn tay bị băng lại. Con nóng sốt giảm nhiều. Tôi có cảm giác mặt mình bỗng mát rượi, do chiếc khăn ướt đang lau.

Mẹ tôi đang ngồi kế bên, thức suốt đêm, lo lắng, mắt đỏ hoe. Vừa lau mặt, lau người tôi, Mẹ vừa thầm cầu nguyện cho con mình đừng bị gì nguy hiểm, nếu có gì thì để Mẹ thế cho....Ồi ! Con đau, cơn sốt của tôi sao lại là của Mẹ. Một thâm tình bao dung, bảo bọc.

Tôi cảm thấy ấm cúng quá, lời nói nhẹ nhàng, chân tình của Mẹ như khắc sâu trong tâm tôi. Chỉ có Mẹ bên cạnh cũng đã đầy đủ, bình an lắm rồi »

Tôi có đọc được đâu đó bài viết về Mẹ như sau, không biết tác giả là ai, nhưng thấy có nhiều điều đáng suy ngẫm, thâm thúy, xin ghi chép ra đây để chia sẻ. Tôi nghĩ rằng tác giả cũng muốn nhìn thấy được như vậy.:

« Tình Thương Yêu của Mẹ

- Khi 1 tuổi, Mẹ cho ăn và tắm cho bạn, còn bạn thì khóc cả đêm.
- Khi 2 tuổi, Mẹ tập cho bạn đi những bước đầu tiên, khi đi được thì bạn lại bỏ chạy đi mất khi

Mẹ gọi.

- Khi 3 tuổi, Mẹ nấu cho bạn những món ăn với tất cả tình yêu thương thì bạn đáp lại bằng cách hát chén đĩa xuống sàn nhà.
- Khi 4 tuổi, Mẹ đưa cho bạn những cây bút chì màu, bạn lại dùng chúng đi bôi trét và vẽ bậy khắp nơi.
- Khi 5 tuổi, Mẹ mặc áo đẹp cho bạn đi chơi, còn bạn lại tìm cách lẩn lén trên đất bẩn.
- Khi 6 tuổi, Mẹ dẫn bạn đến trường, còn bạn cứ mãi cần nhằn: "con không đi học đâu!"
- Khi 7 tuổi, Mẹ mua cho bạn nhiều đồ chơi để rồi bạn lại vứt chúng lẩn lóc khắp nơi.
- Khi 8 tuổi, Mẹ mua cho cây kem, bạn ăn làm chảy kem ướt hết vạt áo.
- Khi 9 tuổi, Mẹ thuê cô giáo dạy đàn cho bạn còn bạn thì luôn phụng phịu và miễn cưỡng tập đàn.
- Khi 10 tuổi, Mẹ cả ngày lái xe đưa bạn đi hết nơi này đến nơi khác vui chơi cùng bạn bè, mỗi khi tới nơi bạn nhảy ra khỏi xe mà chẳng bao giờ ngoái đầu nhìn lại.
- Khi 11 tuổi, Mẹ đưa bạn và bạn bè của bạn đi xem phim, bạn lại đi chọn chỗ ngồi cách Mẹ mấy dãy ghế để gần bạn mình hơn.
- Khi 12 tuổi, Mẹ dặn bạn đừng xem TV quá nhiều, còn bạn thì đợi cho đến khi Mẹ rời khỏi nhà mới mở TV xem cho thỏa thích.
- Khi 13 tuổi, Mẹ nói: "Để Mẹ cắt tóc cho con," bạn trả lời: "Mẹ không có khiếu thẩm mỹ."
- Khi 14 tuổi, Mẹ trả tiền cho bạn đi trại hè một tháng, còn bạn lại quên chẳng hề viết cho Mẹ một tấm thiệp từ chỗ nghỉ hè.
- Khi 15 tuổi, Mẹ bạn đi làm về và mong bạn ôm hôn Mẹ, còn bạn thì đóng chặt cửa ở trong phòng riêng.
- Khi 16 tuổi, Mẹ khuyên bạn để tâm học hành tạo dựng tương lai, còn bạn thường xuyên đi chơi mỗi khi có cơ hội.
- Khi 17 tuổi, trong khi Mẹ mong chờ một hồi âm điện thoại quan trọng thì bạn ôm điện thoại trò chuyện suốt buổi.
- Khi 18 tuổi, Mẹ đã rơi lệ vui mừng trong ngày lễ tốt nghiệp trung học của bạn, còn bạn thì ở lại vui chơi với bạn bè cho đến sáng hôm sau mới về nhà.
- Khi 19 tuổi, Mẹ đau lòng khi bạn muốn rời khỏi tổ ấm để mượn nhà ở riêng.
- Khi 20 tuổi, Mẹ hỏi bạn về người yêu, bạn trả lời: "Đó không phải là việc của Mẹ!"
- Khi 21 tuổi, Mẹ gợi ý về định hướng sự nghiệp trong tương lai, đáp lại bạn nói: "Con chẳng muốn giống như Mẹ!"
- Khi 22 tuổi, Mẹ dự lễ tốt nghiệp đại học của bạn, sau buổi lễ bạn hỏi ngay: "Liệu Mẹ có thể trả tiền cho chuyến du lịch của con không?"
- Khi 23 tuổi, Mẹ đến thăm bạn, còn bạn luôn tìm cách tránh né vì cảm thấy ngượng ngùng trước bạn bè.
- Khi 24 tuổi, Mẹ gặp người yêu chưa cưới của bạn và nhắc nhở hai bạn về chuyện gia đình, bạn nhăn nhó càu nhàu: "Thôi mà Mẹ!"
- Khi 25 tuổi, Mẹ giúp trả tiền đám cưới của bạn rồi Mẹ khóc và nói với bạn rằng: "Mẹ yêu thương con biết bao!"
- Khi 30 tuổi, Mẹ ước ao có cháu để bông bế, bạn trả lời Mẹ: "Thời nay mọi điều đã khác!"
- Khi 40 tuổi, Mẹ rủ bạn đi mừng sinh nhật bà nội của bạn, còn bạn trả lời: "Bây giờ con rất bận!"
- Khi 50 tuổi, Mẹ sức khỏe đã yếu dần và muốn bạn thường xuyên đến chăm sóc, trong khi bạn đang phải mải mê tìm đọc cuốn sách: "Những gánh nặng cha mẹ phải chịu đựng khi nuôi con."

... Và rồi một ngày kia, Mẹ âm thầm nhắm mắt ra đi. Một cảm giác chưa bao giờ xảy ra với bạn trước đó: bạn như thấy sấm chớp nổ tung trong tim mình. Bạn đã mất hết cả một bầu trời yêu thương trong đời người...”

Bạn ạ! Có phải là tất cả tình yêu của Mẹ đặt trên sự hy sinh, hay chữ « Nhẫn », điều mà mỗi người chúng ta khó làm nổi. Khó quá, nhưng chỉ tại vì con, Mẹ đã vượt qua mọi thử thách, ích kỷ của mình, để là bà Mẹ.

Từ trong bụng Mẹ, ta đã thấm nhuần ân đức của tình thương yêu và khi chào đời, dòng sữa Mẹ đã nâng niu, đôi tay mở rộng, dòng máu luân lưu trong cơ thể của ta cũng là của Mẹ, vì đó là trái tim của người.

Dòng sữa ngọt ngào đã tuôn chảy nuôi lớn thân thể con, nuôi con, săn sóc con, che chở con trong những lúc khó khăn, vấp ngã, vực con dậy, thoát ra khỏi những niềm đau v.v...Mẹ không cần phải nói, vì đó là tâm hồn của Mẹ.

Tình Mẹ còn biến xa hơn, phổ quát và chỉ khi có những hoạn nạn, đau thương của những người thân, chúng ta mới nhìn thấy rõ được trái tim của Mẹ rỉ máu.

Tôi có đọc một câu chuyện ngắn, đơn giản, nhưng lại biểu lộ đến sự cao rộng, bao la của tình Mẹ. Xin được nêu ra đây:

“ Một gia đình đi tắm biển. Trong lúc các con đang vui đùa, làm những hình bằng cát trên bãi biển. Từ xa, có một bà già, trên tay cầm cái bị, đang đi rảo bước trên bãi cát. Mắt nhìn xuống, thỉnh thoảng, bà cúi xuống nhặt một cái gì đó, rồi bỏ vào giỏ. Cứ tuần tự như vậy, như không để ý đến mọi chuyện chung quanh.

Khi đi ngang qua những đứa bé đang đùa giỡn trên cát, bà dừng lại nhìn, mỉm cười và muốn đến với các đứa nhỏ đang hồn nhiên vui đùa. Nhưng người cha của các đứa bé vội chạy lại, kéo các đứa con qua một bên, không cho đến gần bà già. Mắt trừng trừng nhìn bà già, sợ bà làm hại con mình, vì nghĩ là bà già điên.

Bà già chỉ nhìn các đứa nhỏ, miệng mỉm cười, rồi lại tiếp tục đi và làm lại những động tác như cũ trên bãi cát.: thỉnh thoảng cúi xuống lượm vật gì trên bãi cát, rồi bỏ vào giỏ của bà.

Người cha hỏi những người sống ở đây lâu: Bà đó là ai vậy? Phải bà bị điên không?

Có người cho biết rằng: Đây là bà già bình thường, không có điên. Trước đây, bà có đứa con gái và một hôm, đứa con đi tắm biển. Khi con bà vui đùa trên bãi biển, vô tình dẫm phải miếng chai vỡ, máu chảy ra nhiều. Nhưng không ngờ, con bà bị nhiễm trùng, sốt, không cứu chữa kịp và qua đời vì bị tetanus (phong đòn gánh).

Đau khổ vì sự mất mát đứa con yêu quý duy nhất. Và cũng từ đó, mỗi ngày, người ta đều thấy bà cầm cái bị và đi lượm mảnh chai, kiếng vỡ hay vật gì đó có thể làm nguy hại những đứa bé nhỏ, sợ giống như đã làm chết con của bà”

Trong cuộc bể dâu của đất nước, sau năm 1975. Mẹ đã khóc dài theo năm tháng, tàn tạ, hy sinh, biến tấu thân mình thành mảnh khảnh, yếu đuối, chuyển tất cả tấm lòng trở thành sức mạnh để nuôi con, lo cho chồng đang lâm cảnh bất hạnh, chua cay, tù tội của cuộc đời. Tôi nghĩ rằng lịch sử của Việt Nam sẽ không bao giờ quên được hình ảnh này. Cao đẹp quá, kỳ diệu quá và lịch sử của nhân loại cũng thêm được nét đẹp kỳ vĩ, văn hoá nhân bản- đó là tình mẹ.

Lòng hiếu thảo đã được nhân lên khi bắt được nguồn sống của Phật giáo, vì Đạo Phật đề cao hạnh hiếu, vì đó cũng chính là nền tảng đầu tiên để bước làm người.

Đức Phật đã nhìn xuyên suốt qua kiếp sống của con người, trải qua nhiều đời nhiều kiếp và có nhân duyên chằng chịt lẫn nhau. Nếu gốc rễ của vô minh do ba độc tố: si-tham-sân làm cho con người luân chuyển trong 6 cõi, thì tình thương của bà Mẹ trong lúc mang thai, lúc sanh con và lúc nuôi dưỡng con v.v... là sự khai nguyên cho một tình yêu thương vị tha, hy sinh sẽ tác động đến tâm thức con người., kéo dài cho đến lúc vào đời.

Cho nên, Đạo Phật đặt nặng trên nền tảng con người, với những bước chân đầu tiên từ cha mẹ- là bậc sinh thành. Công ơn đó nặng quá, bao la vô tận, làm ám áp cuộc đời.

Trong nhiều kinh sách, Phật vẫn thường giảng dạy về hạnh hiếu của con người, của người con Phật.

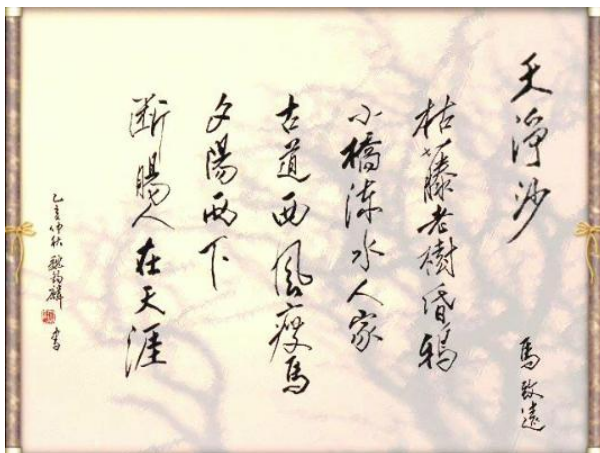

*"Tâm Hiếu là tâm Phật,
Hạnh Hiếu là hạnh Phật".*

Mẹ dạy cho chúng ta biết yêu thương, bảo bọc, bao dung v.v...qua những việc làm nhỏ nhặt của người, nhưng đó là dấu ấn đậm trong tâm thức con trẻ, để sau này trở thành những nhân tố làm ích nước, lợi người.

Con người thiếu tâm hồn, thiếu tình thương, sẽ không thể cho cuộc đời nhiều hạnh phúc, vì chúng ta không có để mà cho. Tất cả những yếu tố làm cho cuộc đời có an lạc, hạnh phúc.

Trước cuộc đời nhiều biến động, khổ đau. Xã hội thay đổi trầm trọng, băng hoại. Bao nhiêu chủ thuyết, lý thuyết cố tình đẩy con người rời xa những giá trị tâm linh, biến đổi qua khuynh hướng hưởng thụ. Đi quá mức của bình thường là sự tác hại: từ quảng cáo, truyền hình, truyền thông, internet v.v...nâng cao vai trò của bạo lực, của vị ngã, tự do cá nhân quá độ, tạo thành những dây chuyền đẩy xã hội vào vòng trầm luân đau khổ của hiện tại, và tương lai. Phương tiện trở thành cứu cánh, nhưng khi phương tiện đã đặt sai, thì cứu cánh sẽ đổ vỡ.

Thiên tịnh sa

Khô đẳng lão thụ hôn nha
Tiểu kiều lưu thủy nhân gia
Cổ đạo tây phong sấu mã
Tịch dương tây hạ
Đoạn trường nhân tại thiên nha

Mã Trí Viễn

Thiên tịnh sa

Cây già bám những dây khô
Quạ bay về đậu nhấp nhô bóng chiều
Nhà ai nước chảy ven cầu
Gió thu, ngựa ốm về đầu đêm rừng
Phương tây chiều xuống băng khuâng
Thân du tử mãi lưng chừng chân mây (*Sưu tầm*)

Mùa Vu Lan trở về khi những cơn mưa đổ xuống, tắm gội và rửa sạch những ô nhiễm, bụi bậm của những ngày oi bức. Sự đau khổ sẽ làm cho con người bình tĩnh lại, đặt lại vấn đề cho những lý thuyết vọng tưởng, phá bỏ tình yêu thương của hiện tại.

Khi sống gần bên Mẹ, chúng ta ít bao giờ biết về giá trị của tình Mẹ, đôi vòng tay ấm áp của bà. Chúng ta hờ hững vì nghĩ là phải như vậy và là bình thường, nhưng rồi một ngày nào đó, khi làn gió vô thường đi qua, lúc đó, chúng ta hối hận thì đã muộn rồi.

Nếu bạn hạnh phúc còn có Mẹ, hãy kề cận và nắm chặt lấy tay của Mẹ. Năm lấy thời gian quý báu này, hạnh phúc chỉ là những gì đơn giản, êm đềm, đơn sơ, có mặt bên cạnh. Đừng tìm hạnh phúc quá xa, cao vời vợi, vì đó chỉ là ảo ảnh, không thực.

Đừng quan trọng hoá khi đang cài trên áo màu hoa hồng đỏ hay trắng, đừng đánh mất mình cho những kỷ niệm của một ngày, một giờ; *trong khi Vu Lan là ngày tưởng niệm, gọi nhớ, báo đáp thâm ân, nhưng không chỉ là dành cho một ngày, một giờ, một phút hay một nơi chốn nào đó v.v..mà là miên viễn khi chúng ta còn mang thân phận hữu tình.* Hãy sống thật với giây phút hiện tại, để mở tung và nối tiếp cho tương lai, trong tình yêu bao la của Mẹ và để thực hiện hạnh hiếu. Đó là gia tài vô giá mà Cha Mẹ lưu truyền và là tinh thần cao đẹp của Ý nghĩa Vu Lan qua “*phương tiện thiện xảo*” thể hiện bởi Ngài Đại Hiếu Mục Kiền Liên.

Tình yêu thương nếu được nhân rộng, phổ biến, phải chăng sẽ đem lại cho cuộc đời, vũ trụ, thế giới sống trong bình an, hạnh phúc. Tất cả đều khởi hành từ trái tim của bà Mẹ vừa khi có mặt đứa bé tượng hình trong bụng và khi chào đời. Đó là quan niệm của chúng tôi, nhiều khi không đúng với bạn? Bạn nghĩ sao?.....

Mùa Báo Hiếu năm 2007